

førere for det konservative Folkeparti fralægge sig alt Ansvar for vedkommende Lovs Vedtagelse, og dog har de af en eller anden Aarsag ikke villet stemme imod.

Det ærede Medlem indrømmede, at det var rigtigt, hvad jeg havde anført, at det ofte var besværligt for de 65-aarige at faa noget at bestille, men han mente, det bl. a. skyldtes den Omstændighed, at der i de forskellige Tariffer indeholdtes Bestemmelser om, at der skal betales samme Løn til alle Arbejdere. Det er nu ikke helt rigtigt. I mange Tilfælde gives der de gamle, hvis Arbejdskraft er svækket, Tilladelse til at udføre deres Arbejde for en mindre Betaling. Men hvis Fagforeningerne vilde gaa ind paa den Betragtning, at man kunde lønne Arbejderne efter en glidende Skala, efter deres mere eller mindre svækkede Arbejdsevne, vilde det utvivlsomt føre til meget vanskelige Arbejdsforhold for Arbejderne. Det har de lang Erfaring for, og derfor har de maattet fastholde Bestemmelsen om, at Arbejdslønnen er Almindelighed er saa og saa meget, kun i Undtagelsestilfælde kan der ydes de ganske unge og de ældre noget mindre. Men for øvrigt er det aldeles ikke alene et Spørgsmaal om Lønnen, det er ogsaa et Spørgsmaal om Pladsen og om, hvorvidt de paagældende længere er i Stand til paa Arbejdspladsen at præstere det, som Arbejdsgiverne forlanger for overhovedet at have dem gaaende. Jeg sagde forleden Dag, at jeg var vel bekendt med, at adskillige Arbejdsgivere af rent humane Hensyn lader de gamle blive, saa længe de overhovedet kan møde paa Arbejdspladsen, men i mange, mange Tilfælde er Konkurrencevilkårene saa haarde, at vedkommende Arbejdsgiver siger: Jeg har ingen Brug for denne Mand, han maa gaa. Jeg kender ogsaa Eksempler paa, at en Virksomhed har skiftet Indehaver, Leder, og at den nye Mand, som ikke staaar i samme personlige Forhold til de gamle som den forrige, rydder op; saa bliver de gamle ubarmhertigt kastet paa Porten, og ofte er det Folk, der har staaet i den paagældende Plads hele deres Levetid igennem. For dem er der slet ingen Udsigt til at faa Arbejde mere. De maa derefter leve af, hvad de tilfældigt kan faa fat i, og i en Arbejdsløshedsperiode er det saa at sige umuligt for dem; saa længe der er en stor Reserve af yngre Mænd og Kvinder, som er rede til at tage fat, bliver der ikke noget for de gamle.

Ordføreren for det konservative Folkeparti (J. Chr. Møller) gjorde paa ny Indvending mod Ændringen i Lovens § 1, hvor-

efter Kommunalbestyrelserne under særlige Omstændigheder kan give de 60-aarige Aldersrente. Jeg kan ikke forstaa, at man har saa meget imod denne Bestemmelse. Jeg har allerede sagt, at den fornuftigvis ikke skal betragtes som en generel Bestemmelse, men selvfølgelig har der været en Hensigt med, at jeg har foreslaaet den paagældende Paragraf i Aldersrenteloven forandret, nemlig den, at Kommunalbestyrelserne lettere end hidtil skulde kunne tage Bestemmelse om at yde Aldersrente til 60-aarige. Jeg har nemlig erfaret, at Forholdene udvikler sig derhen, at disse Folk, der ikke kan komme i Betragtning, umiddelbart før og efter deres fyldte 60 Aar melder sig til Hjælpekasserne, som giver dem Understøttelse og bruger deres Penge til dem. Det har aldrig været Hensigten med Hjælpekasseloven, men de forskellige Medlemmer af Hjælpekassebestyrelserne, baade Konservative, Venstremænd, Radikale og Socialdemokrater, har skønnet, at det var fuldkommen urimeligt at afvise disse Mennesker, som ikke længere kan forsørge sig selv. De faar saa af Hjælpekasserne nogle Penge og en Uge eller et Par Uger efter igen o. s. v. Loven er utvivlsomt paa dette Omraade uretfærdig, og da de kommunale Myndigheder kan hjælpe dem paa anden Maade end ved at yde dem Aldersrente, kan jeg ikke se, hvorfor man skulde modsætte sig, at der aabnes Kommunalbestyrelserne en videre Adgang, end der er nu, til i saadanne Tilfælde som i Loven nævnt at yde Understøttelse til dem, der er 60 Aar.

Jeg skønner af de Udtalelser, der er faldet, dels i Dag, dels forleden Dag, at der er Muligheder for, at vi kan faa Lovforslaget færdigbehandlet, og jeg sætter mit Haab til, at man vil lade de humane Hensyn raade, naar vi nu skal til at tale os til Rette om Loven. De Udgifter, der er Tale om at afholde ud over dem, der afholdes nu, kan ikke være afskrækkende. Naar man i det væsentlige lader Loven hvile i sig selv, som det Gang paa Gang er krævet, kun gaar med til saadanne Ændringer, som man maa erkende for nødvendige, fordeler Beløbene paa en retfærdig Maade og nøjes med mindre Tillæg end oprindeligt foreslaaet, kan jeg ikke forstaa, at man ikke skulde kunne naa til Enighed om forskellige Ændringer i Loven, i det væsentlige som jeg har foreslaaet det.

Bækgaard: Den højtærede Indenrigsminister var igen inde paa, at det var et betydeligt større Antal Personer, der havde faaet Nedsættelse ved Overgangen til Alders-